

Obráťte se a věřte evangeliu

Pastýřský list o. arcibiskupa k letošní postní době

Drazí bratři a sestry, vstupujeme do doby velkého postu, abychom doprovázeli Ježíše, který strávil čtyřicet dní na poušti. Vstupujeme do postní doby, abychom se připravili na Velikonoce, svátky našeho vykoupení. Spása a odpuštění jsou nezaslouženým Božím darem, ne výsledkem našeho snažení, ale my se musíme připravit na jejich přijetí.

Pán nás vyzývá: Naplnil se čas, přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.

Obrácení je klíčem ke vstupu do Božího království a znamená obrát od sebe k Bohu, od sebedůvěry k důvěře v Ježíše Krista, od vlastních cest k cestám evangelia (*srov. komentář misálu*). Proč je obrácení potřebné? Kdo spoléhá na sebe, nemůže čekat záchranu od Boha. Kdo touží po daru spásy a odpuštění, obrací se k tomu, který je jejich dárce.

K hlavním problémům naší doby patří, že jsme příliš soustředěni na sebe. Hledáme, co se líbí nám, a ne co chce Bůh. Vybíráme podle příjemnosti, a ne podle pravdy. Milujeme hlavně sebe a prosazujeme svá práva, zatímco málo hledáme dobro druhých, či nedokážeme milovat věrně, i když je to těžké, když láska vyžaduje oběť. Bez obětí z lásky ovšem nejsou možné kvalitní rodiny. Oběť z lásky je nutná k přijímání dětí a jejich dobré výchově. Společnost bez oběti z lásky a bez dětí nemá budoucnost, nemá naději.

Bůh nabízí řešení skrze ty, kteří se obrátí k němu. Obrátit se a uvěřit evangeliu je nejen cesta k věčné blaženosti, ale i k záchraně světa.

Proč se postit, proč dělat pokání? V postních prefacích slyšíme odpovědi: Ty chceš, abychom se připravovali ve zbožnosti a horlivé lásce na slavnost velikonočních tajemství. V nich jsme dostali počátek života, v nich rosteme k plnosti tvého synovství. Když nás hřích zavádí na scesti, ty nás vždy znovu k sobě obracíš, abychom se neuzavírali ve svém sobectví, ale otvírali se tobě, Bože, neboť jen v tobě je naše budoucnost. Jestliže se sami sebe ztrácíme a z lásky se vydáváme druhým, podobáme se tobě. Když se postíme, obnovuješ v nás kázeň a obracíš nás k sobě a dáváš nám sílu, abychom nad zlem vítězili. Skrze spásitelné umučení našeho Pána Ježíše Krista zjevuješ celému světu, v čem záleží tvá moc; vždyť kříž tvého Syna znamená soud nad světem, křížem začíná Kristova vláda.

Jak se postit? Tak, aby nás to něco stálo, abychom si dělali násilí. Jste celí nervózní, když jeden den nejíte, když si odřeknete mlsání, alkohol, cigaretu, kávu, televizní program či brouzdání po internetu? Je těžké jíst méně, nebo jídlo prostší a levnější, nevzít si další kousek? Je těžké zřeknout se hracích automatů či internetového sázení? Nekritizovat, když se někomu nedaří, a taktně pomlčet? Dodržet zdravotní dietu či potřebné cvičení? Neskákat do řeči a nechat druhého mluvit? Je těžké jednat tak, abychom se líbili Bohu, když za to sklídíme posměch některých lidí? To všechno je užitečné k cvičení vůle, kterou potřebujeme k úspěšnému přemáhání pokušení.

pokračování na straně 8

Dopis od sestry Marie Gracie z Peru

To je mé přikázání,
abyste se milovali navzájem,
jako jsem já miloval vás.
Nikdo nemá větší lásku než ten,
kdo položí život za své přátele.
(Jan 15, 12.13)

Tak Vás co nejsrději zdravím z mé nové misie a musím přiznat, že je to ta nejkrásnější misie, kterou prožívám. Pán je svým způsobem jedinečný a nenapodobitelný ve své velkorysosti a lásce. Dábel mne mučil myšlenkou, abych opustila klášter a mou novou misií a šla si svou vlastní cestou. Tahleta pokušení nezmizela, ale já je teď používám jako silnou zbran při modlitbě a musím říci, že je nádherné vidět, jak Pán vše proměňuje do své milosti.

Pořádně nevím, kde mám začít, ale pokusím se tak nějak vrátit k začátku adventu, kdy jsme se konečně přestěhovaly do kláštera. Pro nás to bylo opravdu Nebe. Po tak dlouhé době mít znovu svou vlastní celu a možnost modlit se o samotě a žít intimitu s Kristem tak, jak dušička potřebuje, to samo bylo tak neskutečným darem, že nedokončenost a spousta chyb a klášter plný řemeslníků pro nás bylo tím nejmenším problémem. Ten den bylo 5. prosince a 8. prosince mělo být slavnostní vysvěcení. Kostel nebyl dokončen, chyběla okna, lavice, chórové lavice, chyběl oltář a samozřejmě nic nebylo uklizeno. Pro nás Evropany totálně nepředstavitelné, že se to stihne. I přestože to nevypadalo nadějně, nakonec se vše stihlo. Díky Bohu!

pokračování na straně 6

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

PŮST – OBNOVA A PROHLoubENÍ

Když se Panna Maria zjevila v Medjugorje, obsahovalo její poselství tato klíčová slova:

Mír – obrácení – víra – modlitba – půst. Půst a modlitba jako cesta k míru skrze obrácení – to je skutečně velká výzva pro tento konzumní svět. Už týden po svém prvním zjevení prosila Panna Maria vizionáře o půst o chlebu a vodě.

Při postu není podstatné to, že si odřekneme maso, sladkosti či cigarety. Podstatná je naše připravenost setkat se **s chlebem, jako symbolem života, s vodou, jako symbolem očištění.**

Panna Maria nás chce postem vést k pravému životu a ke chlebu tohoto života: „Já jsem chléb života.“ „Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít na věky,“ říká o sobě Ježíš (Jan 6, 35.51).

Rozhodující tedy je, na co nebo kam půst zaměříme. Farizeové se vychloubali, že se postí dvakrát týdně. Pán Ježíš neodmítá jejich půst, ale jeho chybné zaměření. Smyslem postu není naše sebeuspokojení. Postem není odtučňovací kúra ani umírání hladem. Má nás přiblížit k Bohu a k lidem. Je to prostředek na naší cestě k Bohu. Podstatné je, aby postem rostla naše láska a naše pokora. Pak poroste i náš vnitřní pokoj. Modlitba a půst jsou dvě nohy, bez kterých se nedá stoupat vzhůru.

Půst pomáhá k tomu, abychom se otevřeli. Aby se naše srdce postupně oprostilo od závislosti na všem možném a stalo se schopným a ochotným naslouchat. „Věra přichází skrze slyšení,“ říká sv. Pavel. Srdce člověka, který je spoután jen svými každodenními zájmy a starostmi, neslyší. Půst by nás měl vést k tomu, abychom si uvědomili svá lidská omezení, svou ubohost bez Boha, abychom se stali ‚chudými v duchu‘.

„Modlitba sama o sobě zřejmě nestačí,“ říká jeden věřící. „Začal jsem se postit jen ze solidarity se svou rodinou. Nikdy se nestalo, že bych se ‚roztržité‘ postil. Napadlo mě: Modlíš se, ale vůbec na to, co říkáš nemyslíš. V Otčenáši při každé mši opakuješ ‚odpusť nám naše viny...‘ a s bratrem kvůli sporu o dědictví už deset let nemluvíš. Šel jsem, a s bratrem jsem se smířil.“

Často se oháníme velkými slovy, ale skutky nám chybí. K čemu jsou slova, když náš život nezmění? Mnozí říkají, že věří, ale ve skutečnosti pouze vědí o existenci Boha. Půst je připravenost na příchod Pána.

Půst se často chápe jen jako „odříkání“. Odříkáme se jídla „ve prospěch hladovějících“, volného času ve prospěch druhých... Ale nemělo by nám jít jenom o odříkání.

Půst je modlitbou těla. Jeho cílem je poznání pravých a skutečných hodnot.

o. Jaroslav

Slovo života

březen 2009

„O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám.“
(Jan 16, 23)

V tomto světě můžeš pozorovat tu nejabsurdnější podívanou. Na jedné straně jsou lidé, kteří bloudí, stále hledají, uprostřed nevyhnutelných zkoušek života cítí úzkost z toho, že si sami nevystačí, že potřebují pomoc, že si připadají osiřelí – a na druhé straně je Bůh, Otec všech, který po ničem tolik netouží jako po tom, aby ve své všemohoucnosti vyslyšel přání a naplnil potřeby svých dětí. Je to jako prázdnota volající po naplnění. A jako plnost volající po prázdnotě. Ale nesetkávají se.

Svoboda, jíž je člověk obdařen, může mít i tento neblahý důsledek.

Ale Bůh nepřestává být Láskou pro ty, kteří se k němu hlásí. Poslyš, co říká Ježíš:

„O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám.“

Nabízí se ti k úvaze jeden z příslibů, které Ježíš v evangeliu opakuje. Těmito slovy, různě zdůrazňovanými, tě učí, jak dosáhnout toho, co potřebuješ. (...)

Jedině Bůh může takto hovořit. Jeho možnosti jsou bezmezné. Všechny milosti jsou v jeho moci: milosti pozemské, duchovní, milosti možné i nemožné. Ale dobře poslouchej!

On ti napovídá, ‚jak‘ máš před Otcem se svou prosbou stanout. „Ve jménu mém,“ říká. Máš-li trochu víry, tato tři krátká slova by ti měla dát křídla. Podívej, Ježíš, který žil zde mezi námi, zná nekonečné potřeby, které máme a které máš i ty, a má o nás starost. A tak pokud jde o modlitbu, sám se do toho vložil a jako by ti říkal: „Jdi k Otci mým jménem a požádej ho o to, a pak ještě o to a o to.“ On ví, že Otec mu nemůže říci ne. Je jeho Syn a je Bůh.

Nejdeš k Otci ve jménu svém, ale ve jménu Krista. Italské přísloví říká: „Vyslanci se neubližuje.“ Když jdeš ve jménu Krista k Otci, jsi také pouze vyslancem, záležitost se řeší mezi Synem a Otcem. Mnozí křesťané, kteří se takto modlí, by ti mohli dosvědčit bezpočetné milosti, které dostali. Tyto milosti každodenně ukazují, že nad nimi bdí pozorné a láskyplné Boží otcovství.

„O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám.“

Možná mi nyní odpovíš: „Prosil jsem – a prosil jsem ve jménu Krista – ale nedostal jsem.“ To je možné. Už jsem hovořila o tom, že Ježíš i v jiných úryvcích evangelia vyzývá, abychom prosili, a přidává k tomu další vysvětlení, která ti možná unikla.

Říká například, že dostává ten, kdo ‚zůstává‘ v něm, to znamená v jeho vůli. (...)

Možná prosíš o něco, co nezapadá do Božího plánu s tebou a Bůh to nevidí jako užitečné pro tvůj pozemský

nebo věčný život, nebo to pokládá přímo za škodlivé. Jak by tě on, který je tvým Otcem, mohl v těchto případech vyslyšet? To by tě klamal. A to nikdy neudělá. Bude tedy užitečné, když se s ním před modlitbou domluvíš, a řekneš mu: „Otče, rád bych tě poprosil v Ježíšově jménu o toto, jestli se ti zdá, že je to dobré.“ A jestliže žádaná milost bude v souladu s plánem, který Bůh ve své lásce pro tebe vymyslel, splní se slova:

„O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám.“

Možná prosíš o milosti, ale nemáš vůbec v úmyslu přizpůsobit svůj život tomu, co žádá Bůh.

I v tomto případě by se ti zdálo správné, aby tě Bůh vyslyšel? On ti nechce dát pouze nějaký dar, chce ti dát plnost štěstí. A té dosáhneme, budeme-li se snažit žít podle Božích přikázání, podle jeho slov. Nestačí na ně pouze myslet, ani se omezit na jejich rozjímání, je třeba podle nich žít.

Budeš-li tak činit, dostaneš všechno.

Závěrem: chceš obdržet milosti?

Klidně žádej ve jménu Krista o cokoli. Především však věnuj pozornost jeho vůli a buď rozhodnut uposlechnout Boží zákon.

Bůh je nanejvýš šťastný, když může rozdávat milosti. Bohužel, jsme to většinou my, kteří mu svazujeme ruce.

Chiara Lubichová

Charita informuje

Charita Valašské Meziříčí se jakožto církevní nestátní nezisková organizace aktivně spolupodílela a nadále spolupodílí na vzniku, tvorbě, přípravě a realizaci několika strategických dokumentů, které ovlivňují život občanů v našem městě a také Zlínském kraji. Ve městě Valašské Meziříčí

se jedná o Komunitní plánování sociálních služeb. Pracovní skupiny a jednotlivé týmy, jejichž součástí jsou také pracovníci Charity Valašské Meziříčí, se pravidelně setkávají a řeší různé podněty ze strany veřejnosti, města a také ze strany organizace jako takové. Komunitní plánování sociálních služeb má velký význam, snaží se totiž o efektivní a kvalitní uspořádání a poskytování nejen charitních služeb těm lidem, pro které jsou nezbytné a kteří pomoc skutečně potřebují. Posilujeme tímto aktivně charitní citění u širší veřejnosti v našem městě a regionu, tvoříme charitní dílo ku prospěchu spravedlivější společnosti. Neméně významným důležitým dokumentem na úrovni našeho kraje je Střednědobý plán sociálních služeb ve Zlínském kraji. Také do centra našeho kraje pravidelně dojíždí na pracovní skupiny a odborné porady někteří naši zaměstnanci s cílem podpořit náš okruh působnosti jak finančně, tak také pro dobro celé naší společnosti. Komunitní plánování sociálních

služeb ve městě Valašské Meziříčí a také pracovní skupiny, které se podílí na realizaci Střednědobého plánu sociálních služeb ve Zlínském kraji, své výstupy v podobě důležitých a závazných dokumentů pravidelně podle potřeb regionu upravují, rozšiřují a aktualizují. Jsme velmi rádi, že i Charita Valašské Meziříčí je vnímána v těchto oblastech jako důležitý spolupracující partner ostatních.

Ke konci února se ve Středisku volného času Domeček ve Valašském Meziříčí konal karneval, který dětem udělal velkou radost. Za Charitu Valašské Meziříčí se karnevalu zúčastnily děti s rodiči a vedoucími z kroužku Zeferino, které je jednou ze služeb, jež Charita Valašské Meziříčí poskytuje. Děti se náramně bavily, hrály si a strávily hezké odpoledne doplněné spoustou her, soutěží například o nehezcí masky. Takové pěkné zážitky naplněné poznáním druhých dobrých lidí a kamarádů by nešly podniknout bez pomoci sponzorů a lidí dobré vůle. Děkujeme tímto firmě Kraft Foods – jejímu vedení a paní Gajduškové za velmi laskavou a ochotnou pomoc naší organizaci, když firma neváhala a pro děti poskytla do tomboly sladkosti a drobné čokoládové odměny.

Petr Liška

Ze zasedání pastorační a ekonomické rady farnosti Valašské Meziříčí

Datum konání: 16. února 2009

Prítomni: Mikušek J., Denk L., Kratochvíl B., Štefková E., Táborská S., Štěpančíková M., Odstrčilová Z., Mohelník J., Hlavica E., Lev R., Dřímál V., P. Pavel Stefan

Program:

- 1) List Otce arcibiskupa členům pastoračních rad
- 2) Zpráva o hospodaření farnosti
- 3) Informace o daru (odkaz paní Kubešové)
- 4) Zpráva o dění v Charitě VM
- 5) Zpráva o dění v ZŠ Salvátor
- 6) Informace o průběhu rekonstrukce varhan

Ad 1) Otec arcibiskup Jan Graubner adresoval všem členům pastoračních rad farností Arcidiecéze olomoucké osobní list, v němž shrnuje zprávy ze všech farností, kde tyto rady působí. Dopis dále obsahuje podněty k intenzivnějšímu prožívání roku Písma sv. a sv. Pavla, zapojení všech složek farnosti do slavení adoračního dne farnosti a příslib dalšího setkání pastoračních rad po děkanátech, které bude zaměřeno na charitativní službu v jednotlivých částech děkanátů.

Ad 2) Zprávu o hospodaření farnosti tlumočil v nepřítomnosti ekonomky paní Masaříkové otec Pavel Stefan. Z předložených výkazů o jednotlivých výdajových i příjmových

ZŠ Salvátor

položkách vyplynulo, že farnost hospodařila jak ke konci roku 2008, tak i do současné doby se značným přebytkem vzhledem k zahájené nákladné rekonstrukci varhan. Pro očekávané běžné výdaje – zejména platby za energie a ostatní režie – je na účtu dostatek prostředků a také zamýšlené investice do plánované části rekonstrukce nástroje bude možno průběžně splácet. Na podúčtu zřízeném pro tyto účely je v současné době vedeno přes 450 000 Kč.

Ad 3) Otec Pavel Stefan informoval členy rady o neobvyklém daru, který věnovala farnosti Valašské Meziříčí paní Kubešová z Kladerub (farnost Kelč). Jedná se o převod pozůstalosti, sestávající z nemovitosti a pozemků, na niž bude nutno vypracovat znalecký posudek (ocenění) a vzhledem ke značné vzdálenosti od Valašského Meziříčí přistoupit pravděpodobně k odprodeji nebo směně za jiný vhodnější pozemek přímo v našem městě (v souladu s doporučením Arcibiskupství olomouckého).

Ad 4) Ředitelka Charity Zdislava Odstrčilová podala stručnou zprávu o současné situaci v organizaci: hospodaření v loňském roce dopadlo s příznivým výsledkem, zato v letošním plánu schází dosud pokrytí části nákladů v celkové výši 6 000 000 Kč. Dále byla rada seznámena s výhledovými záměry týkajícími se odkupu objektu pro poskytování služeb lidem bez domova a dalšími změnami v návaznosti na územní plán města Valašské Meziříčí.

Ad 5) Otec Pavel Stefan v nepřítomnosti zástupce ZŠ Salvátor informoval přítomné o výsledcích zápisu dětí do prvního ročníku. K zápisu se dostavilo celkem dvacetčtyři dětí, z nichž asi šest dětí mít odklad nástupu o jeden rok. Pokud se bude počítat s přírůstkem čtyř žáků, kteří mají přestupem z jiných ZŠ doplnit vyšší ročníky, má škola Salvátor zajištěn pro nejbližší budoucnost optimální počet dětí.

Ad 6) Varhaník Bohumír Kratochvíl seznámil radu s novými informacemi ohledně rekonstrukce varhan. Odpovědný pracovník pan Roháč předložil specifikaci dílčích prací pro rok 2009, v jejichž důsledku se odhaduje výše nákladů asi na 900 000 Kč bez DPH. Rada projednala jednotlivé zdroje, z nichž bude postupně složena celková roční investice, a pověřila B. Kratochvíla a V. Chládku úkolem odsouhlasit jednotlivé etapy prací (potvrzením smlouvy) a koordinovat proplácení smluvních závazků ve třech termínech v průběhu roku 2009. K získání pomocné dotace pro tyto účely z prostředků krajského úřadu je potřeba podat do konce února 2009 zdůvodněnou žádost, kterou doporučí a podpoří L. Denk. Pokud se podaří získat tyto finance a bude úspěšná také žádost o podobnou dotaci z rozpočtu Městského úřadu Valašské Meziříčí, bude možno v letošním roce zaplatit nový hrací stůl varhan s kompletním příslušenstvím včetně nových displejů (číslování písní z kancionálu).

Příští jednání pastorační a ekonomické rady je stanoveno na 20. dubna 2009 v 19.30 hodin.

Zapsal: Václav Dřímál, sekretář

Ve dnech 2.–6. února 2009 se konal zimní lyžařský výcvikový kurz ve Velkých Karlovicích. Kurzu se zúčastnilo 11 žáků ze sedmé třídy a vybraní žáci osmé třídy, celkem 19 žáků. Pod vedením paní učitelky Beáty Vodákové a zkušeného instruktora pana Petra Bartoška se žáci učili carvingovému lyžování. Kurz proběhl v pořádku a bez úrazu a byl zajímavý i tím, že se s námi učili lyžařským dovednostem i žáci Základní církevní školy Zlín. Byla to nová zkušenost. Trávili jsme i spoustu času společně, hlavně večer (seznamovací večírek, beseda s členem horské služby, diskotéka, večerní lyžování, karneval na lyžích). Poslední den se všichni účastníci kurzu zúčastnili závodů ve slalomu. V první skupině první místo obsadil Petr Bartošek z osmé třídy časem 22,28. Ve druhé skupině první místo obsadila Eliška Štefková ze sedmé třídy časem 22,44. Blahopřejeme i ostatním závodníkům. Bylo to fajn a už se těšíme na další kurz.

Dne 5. března 2009 se konal XXXVII. ročník Mládežnické laťky – soutěže ve skoku vysokém žactva základních škol. Naši školu reprezentovalo 21 účastníků 1.–5. ročníku. Vše probíhalo hladce, soutěže se celkem zúčastnilo více než sto dětí a žáci naší školy byli opět úspěšní.

V kategorii žáků 1. ročníků obsadil první místo náš Jonáš Vrána. V kategorii žáků 3. ročníků obsadil Radomír Štefka druhé místo a třetí místo v téže kategorii opět žák třetího ročníku Šimon Vrána. Blahopřejeme a děkujeme i ostatním zúčastněným, kteří reprezentovali naši školu.

Beáta Vodáková

Dne 18. února 2009 proběhlo celostátní kolo Biblické soutěže ve Strážnici. Z naší školy se zúčastnily tři žákyně: Kateřina Skýpalová z 9. ročníku, Klára Petrovická z 8. ročníku a Adéla Vančurová ze 7. ročníku. Velkým úspěchem pro naši školu bylo 5. místo Katky Skýpalové – blahopřejeme.

Dne 20. února 2009 byly odeslány SCIO testy s názvem Mapa školy, které měly za úkol zmapovat mezi žáky, rodiči i učiteli celkovou atmosféru ve škole.

Dne 25. února 2009 proběhla na naší škole školní kola recitační soutěže pro žáky 1. i 2. stupně. Nejlepší z nich se zúčastnili dne 5. března 2009 okrskového kola recitační soutěže v DDM ve Valašském Meziříčí. Velkou radost nám udělal žák 3. ročníku Ladislav Haiker, který obsadil ve své kategorii 3. místo. Přejeme mu mnoho úspěchů i v okresním kole.

Školská rada byla dne 5. března 2009 informována o dění ve škole a problémech, kterými se musí zabývat, dále o průběhu zápisu dětí do 1. třídy a o předběžném zájmu žáků 9. ročníku o studium na SŠ a SOU.

Ve dnech 9.–13. února 2009 si naši žáci užívali jarní prázdniny.

V pátek 20. března 2009 v 16.45 se ve farním kostele uskutečnila křížová cesta.

Lenka Adámková

V první postní neděli 1. března 2009 proběhla ve farním kostele ve Valašské Meziříčí akce nazvaná Misijní koláč.

Děkuji jménem ZŠ Salvátor a Papežského misijního díla vám všem, kteří jste napekli a donesli v sobotu něco dobrého na faru, kde dětské ruce připravily velké množství balíčků. Neméně děkujeme vám všem, kteří jste po mši balíčky koupili. Mnoho bylo i těch, kteří balíček nepřijali a nemálo přispěli do pokladničky.

Díky vaší štědrosti jsme vybrali 13 100 Kč. Výtěžek jsme hned v pondělí 2. března 2009 odeslali na účet Papežského misijního díla, které je využije pro potřebné.

V letošním roce se do pečení a výroby prodávaných dobrot s nadšením zapojily i děti ZŠ Salvátor za pomoci svých vyučujících. Všem jim patří velké poděkování.

Ještě jednou velice děkuji za vaši štědrost.

Za koordinátory misijní práce ZŠ Salvátor

Karolína Kramolišová

MISIE V PERU

Monsignore Irizar otevřel klášter v Pachacútec

V písčinách Pachacútec (*čti Pačakútek*) ve Ventanille, krajině zvládnuté kopci, se tyčí nádherná stavba s působivým výhledem na moře. Jedná se o cisterciácký klášter zasvěcený Nejsvětější Trojici, který byl v neděli 8. prosince 2008, po osmi měsících výstavby, otevřen biskupem z Callao, monsignorem Miguelem Irizarem. Klášter přivítal deset řeholnic cisterciáckého řádu – dvě Peruánky, dvě Kolumbijky, jednu Brazilkku, jednu Australanku, jednu Italku, jednu Polku, jednu Češku (naši sestru Marii Gracii Dvořákovou) a jednu sestru z Rwandy.

Jedná se o řádové sestry mladší třiceti let, jež se vzdaly světa, aby se věnovaly rozjímavému způsobu života, tedy naslouchání Božímu slovu, modlitbě a manuální práci. Všechny pochází z podobného kláštera v Dánsku. Společnou mši zde sloužili biskup z Callao, monsignore Javier del Río, metropolitní arcibiskup z Arequipy a kněží místní diecéze. Klášter v Pachacútec se skládá z pavilonu, který obývají řeholnice, a obytného pavilonu, kam se mohou uchýlit věřící, kteří o to požádají, ať už individuálně, či ve společenských, aby se zúčastnili modliteb a liturgie řeholnic v přilehlém kostele.

Založením tohoto nového kláštera získala diecéze Callao výsadu dvou nových klášterů jako míst sloužících k rozjímavému – klášter bosých karmelitek umístěný v Oquendo

a nyní i klášter cisterciáckých sester v Pachacútec. Monsignore Irizar řekl během homílie: „Jsou skrytou silou misíí... S nesmírnou vděčností za tento klášter sester cisterciáček jako místa rozjímavosti, zasvěcený Nejsvětější Trojici, který se dnes spojí s klášterem Svaté rodiny bosých karmelitek v Callao, církev naší diecéze získává dvě ‚zelené plíce‘ (jak by řekl Svatý otec Benedikt XVI.), které se stávají skrytou silou misíí a pastoračního a misijního života naší partikulární církve.

Naše vděčnost nyní směřuje především ke všem dobrodincům a spolupracujícím na tomto významném klášteře sester cisterciáček, postaveném u moře na této obrovské písčité Pachacútec.

Jako biskup a pastýř zdejší církve v Callao z celého srdce děkuji představené kláštera Matce Therese Brenninkmeijer, klášteru Mariina srdce v Sostrupu v Dánsku a klášteru Ježíšova srdce v Düsseldorfu v Německu za založení tohoto kláštera, jenž je skutečným zázrakem a nejkrásnějším darem našemu lidu z Callao a celému Peru v tomto roce svatého Pavla.“

<http://www.diocesisdelcallao.org/content/view/563/113/>

přeložila Pavlína Šustková

Nová církevní obec

Sestra Marie Gracia Dvořáková našla své povolání v cisterciáckém řádu. Na podzim loňského roku ji Pán povolal spolu s dalšími sestrami z mateřského kláštera v Dánsku na misií do Peru. Nově vzniklý klášter a kostel v tomto drsném a chudém kraji je počátkem nově vznikající církevní obce. Skupiny bratří a sester z Neokatechumenátní Cesty spolu s biskupem, kněžími a těmito sestrami budou postupně budovat domy, školu a další budovy, ale především s Boží pomocí křesťanské společenství v této přírodní, ale i duchovní poušti.

Pokud máte zájem, můžete shlédnout krátké video o stavbě kostela a kláštera včetně inaugurační slavnosti na webu <http://www.youtube.com/watch?v=-RWwynJtQgU>

Hlavním posláním těchto sester je podepírat Církev modlitbou a prací v duchu Řehole svatého Benedikta. Pokud byste chtěli, aby se sestry modlily za někoho z vás či z vašich blízkých, můžete kontaktovat o. Pavla, nebo přímo napsat úmysl na e-mail ŽF uvedený na konci čísla v tiráži.

Evžen Hlavica

Píše nám sestra Marie Gracia

pokračování ze strany 1

Vlastní posvěcení kláštera bylo opravdu velikou slavností a darem. Obřad trval skoro dvě a půl hodiny, ale nikomu to vůbec nepřišlo. Vše bylo tak silně prodchnuto Duchem svatým a duchem modlitby, že jsme zapomněli na čas a nechali se nést touhleto nádhernou atmosférou. Tisíc lidí, kteří nás sem přišli přivítat, tři biskupové, sedmdesát kněží a mnoho seminaristů ukazují na lásku, kterou tato země má k Církvi. To je něco, co nám Evropanům opravdu schází, nebo po pravdě napsáno: co jsme už zapomněli. Materialismus a pohodlný život v blahobytu nás omezuje v pravém životě. Tady jsou lidé velmi chudobní, nemají vlastně skoro žádné jistoty a představy o zítřku, a tak je jejich srdce velmi nakloněno, aby věřilo a hledalo jistotu u Boha. I když je jejich víra plná lidové zbožnosti a musí se hodně pročistit, je to velmi jinačí vidět jejich otevřenost proti uzavřenosti u nás.

Lidé nás tady velmi milují a především náš biskup. Už třikrát zde byl a slavil s námi mši a měl velmi krásná kázání, které nám napomáhají vidět do problémů této země, rozumět jim a tak milovat opravdově a s odvahou. Opravdu Církev je všude trpící a nemocná především v řadách kněží. A proto Pán povolává dívky ke kontemplativnímu životu, aby milovaly a staly se tak viditelnou láskou za všechny ty kněze, kteří zapomněli na svou první lásku... Kéž by všichni měli odvahu milovat a žít pro druhé!

Moji milovaní! Těším se, že o sobě dáte brzo vědět. Modlím se za Vas!

S láskou vaše Sr. M. Gracia

R o z h o v o r

Již téměř dvacet let žijeme v demokratické společnosti, což s sebou přináší mimo jiné i možnost a zároveň morální povinnost křesťanů účastnit se politického života a dle možností do něj vnášet křesťanské hodnoty. To má ve svém programu především KDU-ČSL. O tom, že je to úloha nesnadná, i o dalších aspektech politiky v naší zemi jsem hovořil s panem Mgr. Jaromírem Mikuškem.

Pane Mikušku,

většina farníků vás jistě dobře zná, ale ne všichni vědí, že již dlouhá léta pracujete jako poradce vrcholových politiků KDU-ČSL. Jak jste se k této práci dostal? Co vám přináší? (Nebo naopak bere?)

Tak co mně přináší nebo bere? Na to je v podstatě celkem jednoduchá odpověď. To co konec konců každá lidská práce. Někdy radost a uspokojení, že ji po mně někdo chce a že nemusí být úplně marná, někdy naopak pocit, že její výsledek nemá nic společného s vynaloženým úsilím, rozčilování, hledání, zavrhování, nové pokusy vymyslet něco, co alespoň na první pohled nevypadá jako úplná pitomost a tak pořád dokola.

A jak jsem se k ní dostal? Tak to je trochu delší téma. Rok 1989 otevřel v naší zemi cestu k demokracii a tím i k politice vycházející z hodnot, které světu přineslo křesťanství. Brzy se ukázalo, že jedinou stranou s reálnou šancí takovou politiku nabídnout, byla tehdejší Československá strana lidová, a to přesto, že do nové éry vstupovala s některými handicapem ze svého působení v totalitní Národní frontě. K jejich úspěšnému překonání nesporně rozhodujícím způsobem přispělo charisma Josefa Luxe, kterého už v r. 1990 zvolil sjezd ČSL předsedou strany. Na tomto sjezdu jsem se stal členem širšího vedení (dnešní Celostátní konference). S Josefem Luxem jsme se ale blíže poznali až ve volební kampani v roce 1992. Musím přiznat, že k tomu, abych po volbách přijal nabídku Josefa Luxe převzít funkci „vedoucího politického oddělení“ v pražském sekretariátu ČSL, mne víceméně „dostrkal“ Jiří Čunek, který se s Luxem už trochu znal z dřívějších a hnutí Focolare. Rozhodnutí odejít do Prahy mně ovšem dost usnadnila tehdejší krizová situace v rožnovské Tesle, kde jsem až do té doby pracoval jako vedoucí jedné z vývojových skupin. Byla to krize způsobená hlubokým propadem v prodeji polovodičových součástek, které nebyly na světovém trhu dostatečně konkurenceschopné. Tehdejší vedení Tesly s povděkem přijímalo výpověď každého, kdo chtěl z vlastní vůle odejít, protože obtížně shánělo zakázky a peníze na výplatu.

Práce poradce ovšem vyžaduje alespoň základní shodu v názorech, představách a koncepcích s tím, komu máte pomáhat. S takovou shodou jsem neměl problém v případě Josefa Luxe, Cyrila Svobody ani Jiřího Čunka. Skřípalo to u Jana Kasala, kterému jsem se po jeho zvolení předsedou se svými „radami“ nějaký čas vnucoval, ale pak jsem raději – už jako důchodce – odešel z Prahy a vrátil se na částečný úvazek do Rožnova. Nefungovalo to ani u Miroslava Kalouska.

S hrdostí vzpomínáme na osobnost Josefa Luxe, vicepremiéra naší vlády v letech 1992-1998. Můžete nám, jako jeden z jeho poradců, tuto dobu alespoň stručně přiblížit? Zhodnotit?

Obávám se, že něco takového se mi nemůže podařit. Těm, které atmosféra a události této doby více zajímají, bych doporučil, aby si přečetli knížku o Josefu Luxovi, kterou napsala Eva Rolečková a která je, pokud vím, i součástí fondu naší farní knihovny. Pro mne osobně to byla doba, na kterou s velkou vděčností vzpomínám. Především Josefovou zásluhou byla pro KDU-ČSL velkým přínosem, byla tvůrčí, vycházela z jasné koncepce a z pevných hodnotových základů. Nebyla to ovšem žádná idyla. Nemoc, která se u Josefa Luxe projevila v roce 1998 a vedla před deseti lety k jeho předčasné smrti, je toho ostatně jednoznačným dokladem.

Naproti tomu kauza Čunek se nám jeví jako velmi nešťastná, značně poškodila kredit křesťanských demokratů. Ti, kteří Jiřího Čunka znali jako schopného komunálního politika a aktivního katolíka, jsou přesvědčeni

o jeho bezúhonnosti a jeho neúspěch přičítají tomu, že nenašel ve vrcholové politice rovnocenné spolupracující partnery ve vládě ani ve své vlastní straně, jiní pak podlehl dlouhodobému mediálnímu tlaku a uvěřili tomu, že je nepoctivý jako ti ostatní. Vy jste ještě stále jeho poradce. Můžete nám uvést některá vysvětlující fakta, která v médiích nezazněla? Jaké si vzala KDU-ČSL z tohoto případu poučení?

Tak tady jde především o to, na čí vrub padá ta škoda, kterou, jak říkáte, KDU-ČSL utrpěla. Je to ta stará známá otázka: „cui bono?“, tedy „komu – ta kauza – sloužila nebo měla sloužit“. Jsem si zcela jist, že šlo o záměrně vyvolanou a všemi možnými způsoby uměle živenou záležitost. Tu jistotu mám nejen proto, že Jiřího Čunka a jeho rodinu dvacet let znám, ale také proto, že jsem byl svým způsobem „u toho“. Víím, kolik polopravd, zkreslených informací a do omrzení omílaných vykonstruovaných závěrů se v médiích objevovalo přesto, že dokumenty, na které se tato média odvolávala, jasně ukazovaly, že skutečnost a pravda je úplně jiná. Zato zprávě detektivní kanceláře Kroll, která za peníze ministra Schwarzenberga po zastavení kauzy Vrchním státním zastupitelstvím finance Čunkovy rodiny znovu detailně prověřovala, se média nikdy příliš nevěnovala. Zřejmě proto, že podle ní Jiří Čunek evidentně žádný úplatek nevezal. Existuje samozřejmě také dost náznaků a nepřímých důkazů, které dávají tušit, proč kauza vznikla a kdo za ní stál. Ale domněnky, a to ani podložené, nejsou fakta, takže tu není nic, o čem by se dalo zodpovědně mluvit.

Příčinou toho, že Jiří Čunek v čele strany nakonec neuspěl, byla především vnitrostranická situace, do které se po svém zvolení dostal. Brněnský mimořádný sjezd v roce 2006, na kterém se stal předsedou KDU-ČSL, zvolil po selhání Kalouskova vedení při jednání o povolební koalici pouze nové předsednictvo strany. Složení ostatních, pro rozhodování nejdůležitějších vrcholových orgánů se nezměnilo, složení poslaneckého klubu bylo dáno výsledky voleb, které se konaly pět měsíců před sjezdem. To všechno mu ponechávalo jen minimální prostor jak pro výběr ministrů za KDU-ČSL, tak pro jednání o programu budoucí koaliční vlády.

Jaké poučení z této kauzy pro KDU-ČSL vyplývá? Na to mohou být různé názory. Někteří říkají, že Jiří Čunek měl ze stranických a vládních funkcí odejít hned, když se obvinění objevilo a i když byl nevinný, neměl stranu „svou kauzou zatěžovat“. Můj názor to není. Hlavně proto, že by se tím vytvořil precedens ukazující, jak se snadno a rychle zbavit jakéhokoliv, pro někoho nepohodlného, politika. V zemích, kde nebudí korupce a kde soudy rozhodují v rozumných lhůtách, by se zřejmě dočasně odstoupivší politik mohl brzo vrátit. U nás tomu tak není. Odolnost, kterou Jiří Čunek předvedl, a nakonec i to, že za ním členská základna ve své většině po celou dobu stála, vyvolala vnitřní pnutí a spory v policii, mezi státními zástupci i mezi soudci, tedy v institucích, které se až do té doby tvářily jako nezpochybnitelná záruka práva. A to je určité dobře. Dobře je i to, že se médiím nepodařilo Jiřího Čunka

„odstřelit“, i když o to velmi usilovala. Média mají objektivně informovat. Nejsou od toho, aby určovala, kdo má či nemá v politice být, nesmí se stavět do role samozvaných soudců a zneužívat vlivu, který na veřejné mínění mají.

V poslední době sledujeme, že postupně dochází ke štěpení křesťanských demokratů na konzervativní a liberální frakci, což stranu nepochybně oslabuje. Najde se na letošním celostátním sjezdu nová osobnost, která stranu opět sjednotí a dá jí nosný program (M. Šojdrová, Z. Roithová, J. Březina, D. Macek)?

Existence názorových rozdílů je motorem politického života i společenského vývoje. Důležité a především demokratické je, aby navenek stranu reprezentoval většinový názorový proud. Pokud u voličů neuspěje, měl by uvolnit prostor pro své oponenty. Nebezpečí rozštěpení strany vznikne vždycky, když se zastánci neúspěšné politiky zuby nehty drží svých funkcí. Myslím, že to je problém, který tu více, tu méně ochromuje KDU-ČSL už od Luxovy smrti. Zčásti jde i o problém generační. Dvacet let života v Poslanecké sněmovně nemůže zůstat pro politika bez následků. Ale to není jen problém KDU-ČSL. K uvedeným jménům se vyjadřovat nebudu, nechci nikoho kádrovat ani ovlivňovat. A jestli najdeme toho pravého? Tak to nevím. Snad – když Pán Bůh dá.

Čím si vysvětlujete, že politické strany, a KDU-ČSL v to počítaje, nemají dostatek (mladších) členů, z nichž by se případně mohly stát vůdčí osobnosti?

Trochu je to určitě tím, že politika přestala být oblastí, do které lze bez problému vstoupit, bez následků z ní zase odejít a vrátit se k původnímu povolání. Stává se z ní profese, která má své výhody i svá rizika. Politické strany přestaly být organizacemi „spolkového charakteru“, jejich cílem je podíl na vládě, na krajských a místních samosprávách a realizace programů v míře odpovídající podpoře, kterou ve volbách získaly. Podle mého názoru to ale s nedostatkem mladších lidí v politice není tak kritické, jak to na první pohled vypadá. Nová generace politiků se začíná prosazovat. Problém vidím spíš v tom, aby dřív než do funkcí dorostou, nepodlehli stereotypu těch starých.

KDU-ČSL svým programem oslovuje malé procento voličů. Nemůže ustoupit z pozice zastávce konzervativních hodnot, jako je manželství, rodina, úcta k lidskému životu ve všech jeho fázích, sociální nauka církve atd. Měla by ale tyto hodnoty nabízet tak, aby oslovily co nejširší veřejnost. Máte nějakou strategii v této oblasti?

Určitě. Řekl bych, že přímo „geniální“. Udělat všechno pro to, aby vyhráli ti, kteří to budou umět nejlépe.

rozhovor připravil Jiří Dřímál

Odpovědina „Podnět k zamyšlení“ Nadi Gilarové a otázky Václava Dřímala z ŽF č. 10/2008

Otázka č. 1: Vyplyvá ze schválení Neokatechumenátní Cesty (NC) nějaký zásadní impuls pro věřící?

Odpověď: Ano, je to ujištění, že jde o cestu dobrou, a je to tedy nabídka pro ty, kdo hledají společenství. Zcela nezávazná nabídka.

Otázka č. 2: Vyžaduje NC skutečně tolik společně sdíleného času a těsné vazby?

Odpověď: Ano, vyžaduje. V ŽF č. 1/2009 byl popsán průběh bohoslužeb i systém příprav na ně. Z toho je zřejmé, že scházení po skupinkách (příprava), týdenní setkání jednotlivých společenství (bohoslužba slova) a několika společenství dohromady (eucharistie) je logické. Těsnější vazby vznikají tím, že několikaleté vzájemné sdílení myšlenek, zápasů, pochybností či obdarování a Boží pomoci nás stmeluje a dává nám větší pochopení jednoho pro druhého než ve farnosti, kde sice sedíme vedle sebe v kostele, ale nemáme příležitost spolu promluvit, ba ani se představit jménem.

Otázka č. 3: Nemají lidé stejného zaměření a stejného duchovního vedení poněkud větší předpoklady pro schematické a jednostranné myšlení?

Odpověď: Ano, mají. Kde je určitý řád, přesně stanovené postupy činnosti, může se stát myšlení a chování jednostranné, ba schematické. Ale z toho bych nevyjímala vůbec nikoho, každý člověk k tomu má sklon. Ba i lidé z tradičních věřících rodin, kteří mají pravidelný křesťanský život rostlý pod kůží (nedělní mše svatá, ráno a večer modlitba), mohou tyto činnosti provozovat jako pouhý návyk, schema, které nejde do hloubky. Život ve společenství tomu trochu brání tím, že dává člověku občas nečekaný podnět k něčemu novému.

Otázka č. 4: Jaký závazek představuje intenzivní život ve společenství celých rodin v NC pro budoucnost jejich dětí?

Odpověď: V tomto směru žádný závazek neexistuje. Děti nesdílejí tolik společného času jako rodiče, neúčastní se příprav ani bohoslužeb slova, pouze eucharistie. Nedělní konvivenze za 4-6 týdnů je pro ně jakoby výlet s obědem v restauraci. Je možné, že si dva mladí lidé padnou do oka v neokatechumenátu, ale ta pravděpodobnost je stejná asi jako u spolužáků nebo členů zájmových uskupení. A když člen neokatechumenátu uzavře sňatek s věřící osobou mimo neokatechumenát, má právo přivést ji do společenství, protože manželství je jednota a oba mají sdílet všechno společně. Mohou také po vzájemné dohodě neokatechumenát opustit.

Jana Mikušková

O Neokatechumenátní Cestě toho bylo na stránkách ŽF napsáno již hodně. Pokud přesto někoho ještě trápí nějaké otázky, ať se s jakýmkoliv dotazem obrací přímo na mě.

o. Pavel

Pastýřský list o. arcibiskupa k letošní postní době

pokračování ze strany 1

To jsou chvíle, kdy ovládním sebe stavíme do pozadí své já, abychom se mohli svobodně soustředit na dobro druhého, dát přednost Bohu. Náš neklid, naše pokoření a znejistění nás vedou ke spolehnutí na toho, který nabízí spásu.

Skutkem pokání může být modlitba, almužna, skutky milosrdenství, služba bližnímu, dobrovolná zřeknutí se něčeho, sebezápory a především trpělivé nesení kříže, který stejně musíme nést. Takové skutky pokání nám pomáhají připodobnit se Kristu, který sám podal smír za naše hříchy jednou provždy. Umožňují nám stát se spoludědici vzkříšeného Krista, když trpíme spolu s ním (*srov. KKC 1460*). Postní doba nás zve ke kajícím pobožnostem, k rozjímání Kristova utrpení při křížové cestě, k nabídnutí svého času farnímu společenství či dobrovolné službě potřebným. Je to doba velké milosti pro ty, kdo ji umějí využít. Nebojme se mluvit mezi sebou v rodině o tom, jak se v postě snažíme, jaké máme zkušenosti a jak nám to pomáhá. Povzbuzujme navzájem jeden druhého k tak horlivému prožití doby svatého postu, abychom se postem osvobodili i posilili, abychom se připravili na velikonoční obnovu svého křtu a mohli se radovat z krásných plodů obrácení, aby Velikonoce pro nás byly novým začátkem radostné cesty s Vítězným Kristem.

K tomu všem ze srdce žehná

arcibiskup Jan

Orelská jednota Valašské Meziříčí, župa kardinála Bauera Křesťanská, sportovní a kulturní organizace

Rada Orla Valašské Meziříčí srdečně zve dospělou mládež, a také muže i ženy, kteří mají zájem pracovat ve vedení sportovní a kulturní činnosti s členy jednoty Orel–mládež ZŠ Salvátor. Jednota obnovila svou činnost v roce 2006 po násilném přerušení v roce 1948. V letošním roce na podzim chceme oslavit 100 let od založení jednoty (roku 1909). Letos rovněž celá organizace v ČR bude vzpomínat toto stoleté výročí na akcích spojených s touto oslavou 20.–22. srpna 2009 v Kroměříži a končí tradiční celostátní poutí 23. srpna 2009 na svatém Hostýně.

Celkem má tato jednota ve Valašském Meziříčí sedmdesát členů (žáci, rodiče, učitelé). Pravidelně cvičíme v krásné tělocvičně Speciálních škol pro sluchově postižené. Rovněž tam zahajujeme činnost Mateřského centra Orlík (cvičení a hry rodičů s dětmi).

Čestným členem je otec biskup Josef Hrdlička. Mile jsou vítáni ke spolupráci členové vedení Skauta. Přihlášky můžete podat telefonicky.

S orelským pozdravem Zdař Bůh!

Jan Cholewa
starosta jednoty Orel
tel.: 721 355 268